

Alle maskers af

Lees ook in de Romanchica-reeks:

*Heb me lief*

*Liefde zonder grenzen*

*Nog één keer*

*Die ene zomer*

*Een nieuw begin*

Evie de la Salle

# Alle maskers af

6



Copyright © 2012 Evie de la Salle en Dutch Media Trade

Omslagontwerp: Oranje Vormgevers

Omslagbeeld: © Shutterstock.com

Typografie en zetwerk: Perfect Service, Schoonhoven

ISBN 978 90 499 5359 1

NUR 343

## Hoofdstuk 1

Terwijl de basdreunen van de muziek gedempt doordringen in de damestoiletten, staren Nanna en Babette naar hun spiegelbeeld. Twee jonge vrouwen met Venetiaanse maskers kijken naar hen terug.

Nanna neemt de laatste slok van haar wijn en glimlacht naar haar vriendin. 'Als ik niet wist dat jij het was, herkende ik je waarschijnlijk niet eens.' Nanna's groene ogen bewegen achter haar wit met gouden masker, aan de bovenkant zitten hoge lichtbruine veren. Haar lange blonde haar heeft ze losjes opgestoken, losse krullen vallen in haar nek. Ze draagt een lange oudroze jurk in empirestijl, onder haar borsten valt hij los langs haar lichaam.

'Ik jou anders wel,' grinnikt Babette. 'Aan dat lange blonde haar.'

'De halve stad heeft blond haar.'

'Niet zo licht als dat van jou,' zegt Babette. 'Ik vind het trouwens wel heel bijzonder dat je weer een jurk van je moeder draagt.'

'Toen ik klein was, wilde ik deze al aan,' antwoordt Nanna. 'Ik verzoop erin, maar ik leefde voor die jurk.' Haar handen glijden over de zachte zijde. Haar moeder had de jurk gedragen toen Nanna's vader dertig werd. Ze glimlacht weemoedig. 'Mijn moeder zei altijd dat die jurk me ooit geluk zou brengen.'

Haar moeder was een warme en extravagante vrouw, met lange chique jurken, minirokken, hippietunieken, flaphoeden, petten, Chanel-achtige mantelpakjes, een stijl die van dag tot dag soms

honderdtachtig graden verschilde, *being overdressed* was haar devies. Na haar moeders dood, drie jaar geleden, heeft Nanna haar kledingkast geërfd.

Ze is lang niet zo excentriek als haar moeder was, maar ze mist haar nog elke dag, het is fijn haar spullen te dragen. Ze combineert de stukken met iets nieuws en zet de kleding naar haar eigen hand.

Haar ouders moeten een opvallend stel zijn geweest, haar vader de bohemienachtige zanger van de melancholische liefdesliedjes, haar moeder de mooie levenskustenares. Altijd in de spotlights, het zogenaamd gelukkige hippiegezin. Maar Nanna had vooral de keerzijde beleefd, haar vaders faalangst, zijn boosheid als een lied niet aansloeg, zijn hang naar drank en andere vrouwen, altijd op zoek naar aandacht en succes. Toen Nanna acht was, had haar vader zich doodgereden, zijn alcoholpromillage was hoger dan twee. Op de passagiersstoel zat een jonge vrouw die niet Nanna's moeder was.

Na het ongeluk had haar moeder zich met Nanna teruggetrokken in een oud boerderijtje in Noord-Holland. De roddeljournalisten bleven hen echter nog lang achtervolgen.

Babette knijpt zacht in Nanna's arm. 'Je ziet er zo mooi uit, ik denk ook dat die jurk je geluk brengt.'

'En anders die van jou wel.' Nanna glimlacht en knikt naar Babettes prachtige Marie Antoinette-outfit, lichtblauw en afgezet met goudbrokaat. Haar masker is zwart met een witte rand, haar zwarte haar krult op haar schouders.

Samen lopen ze weer de trappen op van het oude theater. Om hen heen zijn overal mensen met maskers en in de meest waanzinnige outfits. Iedereen is opgewonden, dit is het feest waar de krant vanmiddag over schreef als het meest gehypte feest van het jaar. Al maanden zijn er geen kaarten meer te krijgen. Ze passen mannen in zwarte mantels met grote capuchons, gemaskerde mannen met zwarte steekhoeden, witgeschminkte pierrots, vrou-

wen in jurken met veren, gemaskerde meisjes in zwarte kanten bodystockings en netkousen, een Venetiaanse clown. Het is lastig te zien wie er achter de maskers schuilen, onbekenden glimlachen naar elkaar, *tonight is the night*. Slechts een paar mensen hebben hun masker af, daar, ze herkent een acteur die zijn masker boven op zijn hoofd heeft gezet.

‘Ik had niet verwacht dat iedereen zijn masker zo lang op zou houden,’ zegt Babette.

‘Ik ook niet. We zijn er nog maar een halfuur en ik vind het nu al het mooiste feest ooit. Er hangt wat in de lucht, voel je dat?’

Babette grinnikt. ‘Jij voelt ook altijd van alles.’

Een jongen in een zwart pak maakt een foto van hen. Donkere haar, donkere ogen. Geen masker. Zijn camera ziet er professioneel uit.

‘Zo zo, zonder masker,’ flirt Nanna tegen de jongen. ‘Mag jij dat wel?’

‘O ja, schone jonkvrouwe, anders kan ik u toch onmogelijk fotograferen.’

Ze grijnst. ‘Ik dacht dat camera’s hier verboden waren.’

Hij maakt een zwierige buiging voor hen tweeën. ‘*Mademoiselles*, het is voor het avondblad van de hoofdstad, we hebben toestemming van de organisatie.’ De jongen richt zich tot Nanna. ‘Edele jonkvrouwe, over een uur ben ik klaar. Hebt u nog plek in uw balboekje voor een fantastische fotograaf?’

De beats van de harde dancemuziek dreunen in hun oren. ‘Wat denkt u, de wals?’

Hij glimlacht. ‘Ja, als mijn oren me niet bedriegen, is dit vast een wals.’ Hij pakt een visitekaartje uit zijn binnenzak en houdt het omhoog. ‘Alstublieft.’

Ze klopt op haar jurk. ‘Sorry, geen zakken.’ De jurk heeft meters stof, maar nergens is een zak te bekennen. Haar geld zit in haar laarsjes.

Zijn ogen glanzen. ‘Maar juffrouw, dat is toch geen enkel pro-

bleem.’ Zonder aarzeling duwt hij het kaartje in haar decolleté, maakt een buiging en vertrekt.

Verbouwereerd kijkt ze hem na.

Nanna plukt het kaartje tussen haar borsten vandaan en leest van het kaartje. MAX DE ROOS, FREELANCE FOTOGRAAF.

Babette grijnst. ‘Knappe Max.’

‘Gladde Max. Kom, hop, naar de bar, drankje doen.’

Ze lopen door de grote massa, in de hoge zaal is het warm en stampvol, de dj staat achter op het podium, aan het plafond hangen twee gigantische gouden Venetiaanse maskers, een meisje in een zilveren jurkje laat zich in een soort langzame, uiterst beheers- te koprol langs een touw vanaf het plafond naar beneden zakken.

‘Wow...’ roept Babette. De dansvloer is al flink vol. De dj draait een paar stevige nummers, mensen juichen en gooien hun handen in de lucht. ‘Het feest is nog maar net begonnen en het dak gaat er nu al af.’ Ze pakt Nanna’s hand en trekt haar mee naar de champagnebar. Een halve minuut later staat er een fles cava voor hen op de bar met daarnaast twee champagneflûtes.

‘Een hele fles?’ roept Nanna in haar oor. ‘Alsof we bij het eten al niet genoeg gedronken hebben. Wil je me dronken voeren?’

Babette grinnikt. ‘Nee hoor, maar het is feest en ik trakteer! Ik heb eindelijk een nieuwe baan en daar hebben we nog steeds niet op gedronken. Bovendien heb ik heel veel dorst.’

‘Jouw baan is geweldig!’ Nanna kijkt haar ernstig aan. ‘Weet je, soms denk ik dat het mij nooit gaat lukken, dit laatste jaar lijkt wel het zwaarst van allemaal. Ik doe ook zoveel langer over die studie dan jij. Soms voel ik me zo’n kneus.’

Terwijl Babette al anderhalf jaar geleden is afgestudeerd, zit Nanna nog in haar laatste jaar. Ze wil geen lening, maar spekt haar studiebeurs met allerlei oppasbaantjes en andere klusjes.

‘Een kneus, jij? Mens, doe niet zo gek, jij bent de slimste en de beste van ons allemaal.’ Babette strijkt over de stof van Nanna’s jurk. ‘Als ik had meegemaakt waar jij twee jaar lang doorheen



ging, had ik geen enkele school meer afgemaakt.' Ze pakt het glas cava van de bar en overhandigt het aan haar vriendin.

Even denkt Nanna terug aan haar moeders lange ziekbed. Juist dankzij de steun van Babette en haar andere vriendin Annemijn heeft ze die tijd doorstaan. Zonder hen zou ze anders vanavond thuis in haar eentje onder een dekentje huilend naar de twintigste herhaling van *When Harry Met Sally* hebben gekeken. Nanna pakt het glas aan en glimlacht naar Babette, de belletjes stijgen op in de wijn. 'Op ons. En op onze vriendschap.'

Hun glazen klinken. 'Op ons.'

'En omdat je een kanjer bent,' voegt Babette eraan toe. 'Nog een halfjaar, en dan ben jij ook klaar, met alleen maar tieners op je lijst.'

Nanna grijnst. 'Dat, mevrouw De Boissevain, is een prachtige droom waar ik u nu maar meteen uit help.'

'Oké, negens dan. En daarna vind je de leukste baan van ons allemaal.'

Een jongen legt zijn hand op Babettes schouder. 'Babette, jij hier?'

Babette draait zich om. 'Maarten?!'

De jongen tilt zijn zwarte masker met witte pinguïnsnavel op.

Hij kust Babette vol op de mond, daarna krijgt Nanna drie zoenen op haar wang. 'Wow! Wat zien jullie tweeën er geweldig uit.' Maarten grijnst. 'Veel te sexy voor mijn welbevinden. Wat een feest, hè?'

Maarten is een flirtvriendje van Babette, ze hebben honderd jaar geleden een relatie gehad. Maar zodra ze allebei weer single zijn, komt daar elke keer weer een avond waarop ze in elkaars armen eindigen. Nanna glimlacht in zichzelf, dit is vast zo'n avond.

'Je draagt het masker van de pest,' zegt Nanna in Maartens oor. 'Weet je dat? Je bent toch niet bang voor ons, hè?'

Maarten grijnst. 'Ik huiver voor femme fatales zoals jullie twee.'

Nanna klapt haar waaier uit en wuift zich wat koelte toe.

‘O, wapper eens bij mij?’ Maarten richt zijn gezicht op naar de waaier. ‘Heerlijk.’

Terwijl ze naar Maarten kijkt, voelt ze hoe vanaf de andere kant iemand haar in zich opneemt. Ze draait haar hoofd naar links, haar blik glijdt langs de dansende meute, de handen, de veren, de maskers.

Dan ziet ze hem.

Hij staat op een meter of zeven afstand, zwart masker, donker haar, groot, goed gebouwd. Zwart overhemd, zwarte broek, zwarte cape, zwarte hoed, alles zwart. Sterke kaaklijn, en waarschijnlijk verschrikkelijk knap, al kunnen die masker en hoed misleidend zijn. Net als zij staat hij op een traprede, waardoor ze allebei net boven de dansende massa uitsteken. Onrustig blikt ze om zich heen, kijkt hij werkelijk naar haar? Zijn blik brengt haar van haar stuk.

Hij leunt tegen een pilaar en glimlacht. Nu weet ze het zeker, hij kijkt naar haar.

Haar maag trekt samen. Zenuwachtig glimlacht ze terug. Wie is deze Zorro? Hij heeft iets bekends. Iemand van vroeger?

‘Hallo,’ zeggen zijn lippen.

Naast haar zijn Maarten en Babette druk met elkaar in gesprek. Ze kijkt weer naar de man en legt haar hand op haar borst. ‘Ik?’ mimet haar mond. ‘Heb je het tegen mij?’

Hij knikt. ‘Ja, jij.’

Een man met een wit masker legt een hand op zijn schouder, ze schudden elkaar de hand. Nanna draait ook haar gezicht weg, opnieuw kijkt ze naar de dansende mensen. Een jongen in een zilverkleurig pak en met een zilver masker komt voorbij. Naast haar schenkt Babette opnieuw hun glazen vol. Nanna neemt een slok, de drank maakt haar hoofd licht, te licht. Dit is haar laatste glas.

Opnieuw draait ze haar gezicht in zijn richting.

Op dat moment glijdt zijn blik weer naar haar. Begroetend tikt

hij tegen de rand van zijn hoed, hij knikt haar toe. Nanna's huid tintelt, ze zoekt de ogen achter zijn masker. Volle mond, brede mond. Haar knieën knikken. Is hij de fotograaf van zojuist? Het zou kunnen. Ze voelt aan haar décolleté, daar zit nog steeds het kaartje. Terwijl haar vingers over de huid boven haar borsten glijden, schudt de jongen glimlachend zijn hoofd.

Nanna houdt haar adem in.

Dan begint hij in haar richting te lopen.